

1. Ruimte scheppen voor de dienst aan God en mensen

Stap voor stap is koning Hizkia bezig om in Israël de dienst van de Here God in ere te herstellen. Hij heeft grote schoonmaak gehouden in de tempel, en in het hele land. Alle afgodsbeelden zijn opgeruimd, en er wordt weer geluisterd naar de torah, de wet die God aan Israël heeft gegeven via Mozes. Vervolgens is het Paasfeest gevierd, Pesach, en de feestvreugde was enorm! Spontaan werd besloten om het feest te verlengen, na zeven dagen nóg eens zeven dagen. En nu wil koning Hizkia ook voor de langere termijn ruimte creëren voor de dienst van God. Maar voor die dienst van God zijn mensen nodig. Vanouds was de stam van Levi daarvoor aangewezen. Binnen die stam waren er bepaalde families die de priesters voortbrachten. 'Cohen' betekent priester, nog steeds kennen we mensen uit die priesterlijke families, mensen die 'Cohen' heten of 'Kahane'. De overige leden van die stam Levi, de overige Levieten, hadden als taak om de priesters te helpen en te steunen in hun werk. De stam van Levi had in het beloofde land geen eigen gebied gekregen. Want - wat was de bedoeling? We lezen dat in Numeri 18: 21-24 – die Levieten zouden worden onderhouden door de rest van de bevolking. Iedereen moest ééntiende deel van al zijn inkomsten afstaan aan de stam van Levi. Maar ook deze regelingen waren allemaal in onbruik geraakt tijdens de regering van die goddeloze Achaz, de vader van Hizkia. Zo gaat dat, ook nu in Nederland: als de godsdienst afzakt, zakt ook het geefgedrag af. Steeds weer blijkt uit onderzoek dat christenen niet alleen alle christelijke goede doelen in stand houden (de kerk, en zending, en diakonale doelen), maar ook het grootste deel betalen van de giften aan algemene doelen, zoals het Rode Kruis, en de Nierstichting en zo. Het omgekeerde is dus ook waar: als je dichterbij God komt, ga je geven! En dat zien we hier gebeuren. Er gaat een golf van enthousiasme door dat hele land. Enthousiasme voor God. En dan zegt koning Hizkia: 'Zullen we nu ook weer ruimte geven aan de dienst van God? Zullen we ruimte creëren voor de priesters en Levieten om de HERE te dienen, om (vers 2) brandoffers en vredeoffers te brengen, om te dienen, om te loven en te prijzen in de poorten van de legerplaatsen van de HERE? Zullen we de priesters en de Levieten de mogelijkheid geven (vers 4) om zich te kunnen wijden aan de wet van de HERE?'

2. Op geven rust zegen

Hizkia zelf geeft het goede voorbeeld, lezen we meteen in vers 3: 'De bijdrage van de koning, uit eigen bezit, was bestemd voor de brandoffers.' Dan gaan eerste de boodschappers door Jeruzalem, en het gerucht verspreidt zich door het hele land: 'Er worden tienden ingezameld!' En als je het leest, proef je de vreugde. Het is aanstekelijk! Hier is een volk dat de blijdschap ontdekt, of misschien hérontdekt, van een gevende levensstijl. Een royale houding, een hart dat openstaat voor God en voor mensen. De giften strómen binnen, de hele oogsttijd door, van de derde maand, wanneer de oogst begint, de tarweoogst, tot de zevende maand, als het fruit wordt geoogst en er wijn wordt gemaakt. De voorraden worden zó groot, dat er maar enorme stapels worden aangelegd. De priesters weten niet wat ze meemaken. Als de koning navraag doet bij de hogepriester Azarja, dan kan hij alleen maar zeggen (in vers 10): 'Sinds dit allemaal begonnen is, hebben wij

overvloed! Want de HERE heeft Zijn volk zó gezegend, dat deze grote voorraad is overgebleven.'

Een royale levensstijl is een zegenrijke levensstijl. Hoe staat het in Spreuken 11: 24? 'Wie vrijgevig is, wordt steeds rijker, wie gierig is, komt nog tekort.' Je bankafschrift, dat is een spiegel van je ziel. Je boekhouding is een monitor van wat er leeft in je hart. Maar het gaat niet alleen om geld, het gaat ook om het pannetje soep voor de zieke buurvrouw. Het gaat ook om een mooie kaart voor een zieke. Het gaat ook om een uurtje tijd voor je collega die in een scheiding ligt. Het gaat om jezelf!

3. Het Avondmaal: feest van de vrijgevigheid

En nu ziet u hier het Avondmaal staan. En dat Avondmaal, dat is het feest van de vrijgevigheid. Want wat vieren we, als we aan het Avondmaal gaan? Dan vieren we, dat de Here Jezus Zichzelf gegeven heeft. Voor ons! Voor onze zonden gaf Hij Zijn leven! Als het aan ons ligt, kunnen wij voor God écht niet bestaan! Hoe zou Hij onze onheiligheid ooit kunnen verdragen?! Al die smerigheid in ons hart?! Het is alleen dankzij het bloed van de Here Jezus, dat er vergeving is. Genade! Eeuwig leven, als we vertrouwen op Hem! En dan gaat Hij ons voor in die gevende levensstijl. Die hogepriester heeft het heel goed opgemerkt: als je geeft, dan rust daar zegen op. Israël wordt gezegend. En als wij onze blik richten op de Here Jezus, op de vrijgevigheid van ónze Koning, zoals Israël de vrijgevigheid zag van Hizkia, dan gaat ons hart open voor mensen. Dan gaat ons hart open voor de dienst van God. En als ons hart opengaat, dan komt de vreugde binnen. Een gevende levensstijl. Omdat Jezus de gevende Koning is. Een taxichauffeur moest 's morgens voor dag en dauw een klant ophalen in een flatgebouw. Hij toeterde, deed het nog eens, maar er kwam niemand. Toen dacht hij: 'De meeste collega's zouden nu wegrijden, maar laat ik eens gaan kijken.' Hij belde aan, en het duurde en duurde maar. Na lange tijd kwam er een klein oud vrouwtje naar de deur. Hij keek door de gang en zag dat alle meubels afgedekt waren met kleden. Zelf had ze één tas bij zich. Hij hielp haar de auto in, en ze gaf een adres op. 'Wilt u er heenrijden via de binnenstad?' vroeg ze. 'Via de binnenstad? Dat is wel een omweg,' zei de chauffeur. 'Ach', zei de dame, 'ik heb de tijd, ik ben op weg naar een hospice, daar zal ik gaan sterven. Ik heb geen familie meer, en ik wil graag nog een paar plekje zien van vroeger.' Toen zette de chauffeur de meter uit, en ze gingen op weg. Twee uur lang reden ze door de stad, langs het huis waar ze gewoond had, vlak na haar huwelijk. Langs de winkels van vroeger, en de flat waar ze had gewerkt. Soms stand de taxi stil, en staarde ze naar buiten, in de donkere stad. Toen zei ze: 'Nu ben ik moe, breng me maar weg.' Bij het hospice hielp de chauffeur haar uit de wagen, een rolstoel in. 'Hoeveel ben ik je schuldig?' vroeg ze. 'Niets,' zei hij. 'Helemaal niets.' 'Maar je moet toch leven?' zei ze. 'Ach' zei hij, er zijn ook andere klanten.' Toen omhelsde ze hem vanuit de rolstoel, en ze zei: 'Dank je wel. Je hebt een oude vrouw een moment gegeven van grote vreugde.' Vervolgens moest die taxichauffeur nog een hele tijd bijkomen. Hij dacht: 'Wat krijg je veel, als je geeft.' Het Heilig Avondmaal is het feest van de vrijgevigheid. We hebben een Koning, die zó royaal is, zó vrijgevig! Als je Hem volgt, dan word je een ander mens! Amen.